

Председнички избори расписани за 14. мај ове године биће вероватно најтежи испит до сада за турског председника Реџепа Тајипа Ердогана, пише руски филозоф Александар Дугин за сајт "Геополитика".

На унутрашњем плану приметно је јачање неолибералне прозападне опозиције, посебно Републиканске народне партије, расцеп унутар Ердоганове Партије правде и развоја (АКП), озбиљно успоравање привреде и инфлација, као и последице страшног земљотреса.

На спољном плану очигледно је заоштравање сукоба са Сједињеним Државама и Европском унијом, констатује Дугин и додаје да глобалистичко руководство у Белој кући све снажније одбацује Ердоганову политику.

Упорна борба за суверенитет Турске

Главни аспект Ердоганове политике је његова снажна усредсређеност на суверенитет Турске и све његове активности као шефа државе утемељене су на томе, оцењује Дугин. Ердоган се у почетку ослањао на исламистичку идеологију и савез са екстремним сунитским салафистичким режимима арапског света.

Током овог периода, он је веома блиско сарађивао са САД, при чему су структуре Фетулаха Гулена служиле као основа за ту сарадњу. Секуларни кемалисти, турски националисти, и леви и десни, тада су били у опозицији. То је кулминирало случајем "Ергенекон", у којем је Ердоган похапсио највише војно руководство, које се традиционално држало кемалистичке оријентације.

У једном тренутку, ова политика престала је да промовише суверенитет. Заправо, почела је да га слаби. После почетка војне операције Русије у Сирији и обарања руског авиона 2015. године, Ердоган је био озбиљно угрожен. Погоршали су се и односи са Русијом, што је Турску довело на ивицу рата.

Незадовољан његовом политиком, Запад је био спреман да збаци Ердогана и замени га послушним сарадником. Гуленисти, бивши Ердоганови савезници и противници кемализма, постали су главни ослонац у овим покушајима.

Године 2016, када су руско-турски односи донекле поправљени, Запад је, користећи фетулахисте (гуленисте), покушао да организује државни удар, који је осујећен. Чињеница је да је подршка Ердогану значајног броја патриотских кемалиста, официра турске војске, које је Ердоган ослободио непосредно пре државног удара, као и подршка њихове политичке структуре - Ватан партије, у томе била пресудна.

Они су, у критичном тренутку, подржали Ердогана, а не прозападно оријентисани војни врх. До тог тренутка су кемалистички националисти, и леви и десни, схватили да Ердоган своју политику гради на јачању суверенитета и да је свака идеологија за њега споредна.

Пошто су гуленистички завереници ропски следили глобалистички Запад, што је Турску неизбежно довело до потпуног колапса и елиминације националне државе, кемалисти су одлучили да подрже Ердогана.

Такође, и Русија је у извесној мери подржавала Ердогана, схватајући да су њени непријатељи западне марионете. Турски националисти из Партије националистичког покрета (МХП) такође су стали на његову страну.

Глобалисти не подносе ни суверенитет својих вазала, ни својих противника

Ердоган је од 2016. прихватио позиције блиске патриотском кемализму и, делимично, евроазијству, отворено прокламујући приоритет суверенитета, критикујући западну хегемонију и залажући се за мултиполарни светски пројекат. Односи са Русијом постепено су се побољшавали, иако је Ердоган, с времена на време, повлачио прозападне потезе. Од тог тренутка, суверенитет Турске постао је његова идеологија и највиши политички циљ.

